

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

FRELST FRA FORBRYDELSENS VEJ

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

**Frelst fra
Forbrydelsens Vej**

Kinematografisk Samfunds-drama
i 3 Akter, 80 Afdelinger

PERSONERNE:

Worm, theologisk Kandidat, senere Præst	Arnold Petersen
Margrete, en Sypige	Helga Tønnesen
Frantzen, Skomager	Aage Brandt
Hans, Worms og Margretes Søn	Lilith Pio
„Mads Donner“ Laurids Hansen
„Jørgen Pasop“ Max Hansen
„Lille Frederik“ Tony Lehmann
„Smukke Ingeborg“ Lili Jansen

Et Postbud, en Politiassistent osv.

Thompson, amerikansk Fabrikant	Lamprecht
Elsie, hans Datter	Anna Müller
Waltin, Arbejdsformand	Kaj Rasmussen
Mihe, en Arbejder	Alfred Køge

Studenter, Arbejdere, Publikum osv.

Den unge Student Worm foretager sammen med sin Forlovede, Sypigen Margrethe, og sine Venner og Veninder en Vinterudflugt til de store Skove. Munter Stemning hersker paa hele Turen. Margrethe er særlig lykkelig, hun aner ikke, at Worm aldeles ikke agter at ægte hende, men kun betragter hende som en lille „Liaison“, et Studentereventyr. Hans velhavende Forældre vilde betragte et Ægteskab med den fattige Sypige som en Mesalliance. Nogen Tid senere lader han Margrethe tilflyde en Skrivelse, hvori han meddeler hende, at han desværre maa rejse, og hvori han takker hende for den Tid, de har kendt hinanden. Margrethe er sønderkunst, thi hun bærer Worms Barn under sit Hjerte, hun føler sig nu forladt af alle.

Margrethes Nabo, den unge Skomagersvend Frantzen, har i lang Tid elsket Margrethe, beskedent har han holdt sig tilbage, men nu, da han mærker, hvor forladt Margrethe føler sig, spørger han en Dag, om hun kunde tænke sig at knytte sin Skæbne til hans. Margrethe bøjer rørt sit Hoved, hun er glad over at se, at der dog er et Menneske i Verden, der bryder sig om hende, og hun slaar til. — — —

Vi føres 16 Aar frem i Tiden. Desværre blev Ægteskabet med Frantzen ikke den Lykke, Margrethe havde tænkt. Livet viser hende sit mørke Ansigt. Hun er nedbrudt og slider med at sy, thi Frantzen er forfalden til Drik og forbitrer hende Livet ved sin Brutalitet og Mangel paa Energi til at tage fat paa noget. Men hendes Søn Hans er dog et Lyspunkt i Mørket. Vel formaar hun ikke at holde ham borte fra Gadens løse Slæng, men han bevarer dog overfor sin Moder en dyb og sønlig Kærlighed — han elsker hende lige saa højt, som han hader sin fordrukne Stedfader.

Vi ser ham sammen med sine slette Kammerater, dog ledes han omsider ved deres Slyngelagtighed og opsiger dem Huldskab og Troskab. „Jeg er ked af Jer“, raaber han, „jeg vil søge Arbejde og blive et hæderligt Menneske!“ De ler ham ud og haaner ham, og han forlader dem i Raseri.

Margrethe er syg og føler Døden nærme sig. Paa sit Sygeleje forærer hun Hans sit Ungdomsbillede og siger til ham med svag, hendøende Røst: „Lille Hans, bær altid dette Billede hos Dig, vær god og ærlig og glem aldrig nogensinde din Moder.“ Hans synker hulkende ned ved sin Moders Seng. Da i det samme Frantzen kommer buldrende, fuld som altid, viser Hans ham bort, og hvisker med den yderste Haan og Harme i sin Stemme: „Forlad dette Sted, hvor Du har gjort saa meget ondt, og vov aldrig mere at komme her!“ — Den Drukne bøjer beskæmmet Hovedet og vakler ud.

Efter Moderens Død staaer Hans altsaa ganske ene. Han søger at faa Arbejde, men overalt faar han det afvisende Svar: „Vi har ikke Brug for Folk nu“. Hans er fortvivlet og ved ingen Udvej. Da han en Dag træffer Ingeborg, et af Bandens Medlemmer, lykkes det hende at faa Hans overtalt til atter at slutte sig til Kammeraterne fra fordums Dage. Han indvilliger tøvende og modtages med Glæde i Skuret, hvor Slynglerne holder til. Bitterheden over forgæves at maatte søge Arbejde gør, at Hans kaster alle Broer af og slutter sig til Samfundets Fjender.

Aarene er gaaet siden hin Ungdomsforsyndelse, Worm begik. Angeren piner ham. Mindet om den stakkels Kvinde, han forlod, nager hans Sjæl — ham som er Sjælesørger selv, bebrejder sig — og med Rette — at han den Gang saa grusomt brød Tro og Love og knuste en Kvindes Lykke. Hvorledes er det gaaet denne Kvinde og hendes Barn? Utallige Gange stiller han sig selv dette Spørgsmaal. Han søger hos Politiet Oplysninger desangaaende, og disse resulterer i, at Margrete er død, Barnets Skæbne ukendt. Man ved kun, at han færdes mellem Storstadens løse Eksistenser.

Hans bryder ind i en Villa i Forstaden. Netop som han staaer over Skrivebordet for at dirke dette op, falder hans Øjne paa et Billede, der staaer lige over for ham. Dette er hans Moders Billede. Ligesom manende ser det paa ham, som om det vilde sige: „Saaledes holder Du altsaa dit Ord til mig — Hans, min Søn, hvad er det, Du staaer i Begreb med at gøre?“ — Hans griber Portrættet paa Skrivebordet og sammenligner det med Billedet, han bærer i sin Lomme, jo det er de samme Træk — hvordan kommer dog dette Billede her? Han staaer fordybet i sine Betragtninger, da Døren gaar op, og Worm træder ind, han har fra sit Sovekammer hørt en let Støj og staaer nu overfor „Tyven“, hvem han finder betragtede de to Portrætter, og da han spørger, faar han Svaret: „Denne Kvinde var min Moder.“

Præsten staaer som forstenet — saaledes skal han gense sin Søn — en Indbrudstyv — i Sandhed, Nemesis rammer ham. Ogsaa Hans ønsker at faa en Forklaring paa det besynderlige

Møde med Moderens Portræt her i den Fremmedes Stue, og snart erfarer han, at han staar over for sin Fader — det bliver et gribende Møde mellem de to. — Nu er det Sønnen, der staar som Anklageren over for sin Fader og bebrejder ham, at han saaledes sveg den stakkels Margrete.

Worm beslutter at ville genrejse Hans, og gøre ham til et bravt og nyttigt Menneske. Han forsyner ham med de nødvendige Midler til at danne sig en Stilling i det Fremmede, og snart damper Hans af ud mod en interessant og ny Virksomhed, der fordrer al en ung Mands Energi og Virkelyst.

Hans har kastet Fortiden og Mindet om de slette Kammerater bag sig, et nyt og bedre Menneske er vokset op.

Hans vinder hurtig frem i det fremmede Land. Han faar Ansættelse paa en Staalvarefabrik og opnaar snart en glimrende Stilling. Under nogle Arbejdsstridigheder udviser han Mod og Kompetence og erhverver sin Chefs fulde Tillid og hvad bedre er Chefens Datters Hjerter.

Snart bliver hun hans Hustru og vor Helts Roman slutter nu sit første Livsafsnit. Han besøger sammen med sin Hustru det gamle Land, hvor Præsten Worm modtager ham med store Glæde.

Lykken er fuldkommen, Rosentræets Knopper vil snart staa i Blomst paa den stakkels Margretes Grav — ak om hun nu havde levet, da Solskinnet brød frem.

Hans har besejret Fortidens mørke Skygger.

